

“मीठे बच्चे- पहिला पहिला यही ख्याल गर- म आत्मामा जुन खिया चढेको छ, त्यो कसरी उतारूँ ? सियो मा जबसम्म खिया हुन्छ तबसम्म चुम्बकले खिचन सक्दैन।”

प्रश्न:- पुरुषोत्तम संगमयुगमा तिमीलाई पुरुषोत्तम बन्नको लागि कुनचाहिँ पुरुषार्थ गर्नुपर्छ?

उत्तर:- कर्मातीत बन्ने। कुनै पनि कर्म सम्बन्धतर्फ बुद्धि नजाओस् अर्थात् कर्मबन्धनले आफूतर्फ नतानोस्। सबै सम्बन्ध एक बाबासँग रहोस्। कोहीसँग पनि दिल लागेको नहोस्। यस्तो पुरुषार्थ गर, परचिन्तनमा आफ्नो समय खेर नफाल। यादमा रहने अभ्यास गर।

गीत:- जाग सजनियाँ जाग.....

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूले शरीरद्वारा गीत सुन्यौ? किनकि बाबा अहिले बच्चाहरूलाई आत्म-अभिमानि बनाइरहनु भएको छ। तिमीलाई आत्माको पनि ज्ञान मिल्छ। दुनियाँमा एउटा पनि मनुष्य छैन, जसलाई आत्माको सही ज्ञान होस्। फेरि परमात्माको ज्ञान कसरी हुन सक्छ? यो कुरा बाबा नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ। शरीरद्वारा नै सम्झाउनु हुन्छ। शरीर बिना त आत्माले केही गर्न सक्दैन। आत्माले जान्दछ- म कहाँको निवासी हुँ, कसको सन्तान हुँ? अहिले तिमीले यथार्थ रीतिले बुझेका छौ। सबै कलाकारहरू पार्थकरी हुन्। भिन्न-भिन्न धर्मका आत्माहरू कहिले आउँछन्, यो पनि तिमी बुद्धिमा छ। बाबाले डिटेलमा सम्झाउनुहुन्छ, होलसेलमा सम्झाउनु हुन्छ। होलसेल अर्थात् एक सेकेण्डमा यस्तो समझ दिनुहुन्छ, जसद्वारा सत्ययुग आदिदेखि लिएर अन्त्यसम्म थाहा पाउन सकिन्छ- कसरी हाम्रो पार्ट निर्धारित भएको छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- बाबा को हुनुहुन्छ? उहाँको यस ड्रामामा के पार्ट छ? यो पनि बुझेका छौ- उच्च भन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ, सर्वका सद्गति दाता, दुःख-हर्ता, सुख-कर्ता हुनुहुन्छ। शिव जयन्तीको गायन गरिएको छ। भन्छन्- शिवजयन्ती सबैभन्दा उच्च हो। खासगरी भारतवर्षमा नै शिव जयन्ती मनाउँछन्। जस-जसको राजाईमा जुन महान् पुरुषको इतिहास राम्रो हुन्छ, उनको स्टाम्प पनि बनाउँछन्। शिवको जयन्ती पनि मनाउँछन्। सम्झाउनु पर्छ- सबैभन्दा उच्च जयन्ती कसको हो? कसको स्टाम्प बनाउनु पर्छ? कोही साधु-सन्त अथवा सिक्खहरूको, मुसलमानहरूको वा अंग्रेजहरूको या कोही दार्शनिक राम्रो छ भने उनैहरूको स्टाम्प बनाइरहन्छन्। जस्तै राणा प्रताप आदिको पनि बनाउँछन्। अब वास्तवमा स्टाम्प हुनुपर्छ बाबाको, जो सबैका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। यस समय बाबा नआउने हो भने सद्गति कसरी हुन सक्छ? किनकि सबैले रौरव नर्कमा गोता खाइरहेका छन्। सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ शिवबाबा, पतित-पौवन। मन्दिर पनि शिवका धेरै उच्च स्थानमा बनाउँछन् किनकि उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ नि। बाबा नै आएर स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ। जब उहाँ आउनु हुन्छ तब सद्गति गर्नुहुन्छ। त्यसैले उहाँ बाबाको नै याद रहनु पर्छ। स्टाम्प पनि शिवबाबाको कस्तो बनाउनु पर्छ? भक्ति मार्गमा त शिवलिंग बनाउँछन्। उहाँ नै उच्च भन्दा उच्च आत्मा ठहरिनुभयो। उच्च भन्दा उच्च मन्दिर पनि शिवको नै मानिन्छ। सोमनाथ शिवको मन्दिर हो नि। भारतवासी तमोप्रधान हुनाले यो पनि जानेका छैनन्- शिव को हुनुहुन्छ? जसको पूजा गर्छन्, उहाँको कर्तव्य त जानेका छैनन्। राणा प्रतापले पनि लडाईं गरे, त्यो त हिंसा भयो। यस समयमा त सबै छन् डबल हिंसक। विकारमा जानु, काम कटारी चलाउनु- यो पनि हिंसा हो नि। डबल अहिंसक त यी लक्ष्मी-नारायण हुन्। मानिसहरूलाई पूरा ज्ञान थियो भने त अर्थ सहित स्टाम्प बनाउँथे। सत्ययुगमा स्टाम्प बनाउँछन् नै यी लक्ष्मी-नारायणको। शिवबाबाको ज्ञान त त्यहाँ रहँदैन त्यसैले अवश्य उच्च भन्दा उच्च लक्ष्मी-नारायणको नै स्टाम्प लगाउँछन्। अहिले पनि यहाँ त्यो स्टाम्प हुनुपर्छ। उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ त्रिमूर्ति शिव। त्यो त अविनाशी रहनु पर्छ किनकि अविनाशी राज-गद्दी दिनुहुन्छ। परमपिता परमात्माले नै स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। तिमीहरूमा पनि धेरै छन्, जसले यो भुलेका छन्- बाबाले हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ। यो कुरा मायाले भुलाइदिन्छ। बाबालाई नजानेको हुनाले कति भुल गर्दै आएका छन्। शिवबाबाले के गर्नुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। शिवजयन्तीको पनि अर्थ बुझ्दैनन्। यो ज्ञान बाबा सिवाय अरु कसैलाई छैन।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- तिमीले अरूलाई पनि दया गर, आफूमाथि पनि दया गर। टिचरले पढाउँछन्, यो पनि दया गरेका हुन् नि। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- म टिचर हुँ, तिमीलाई पढाउँछु।

वास्तवमा यसलाई पाठशाला पनि भनिदैन। यो त धेरै महान् युनिभर्सिटी हो। बाँकी त सबै हुन् झुटा। त्यो कलेज कुनै सारा युनिभर्सको लागि हुँदैन। त्यसैले युनिभर्सिटी हो नै एक बाबाको, जसले सारा विश्वको सदगति गर्नुहुन्छ। वास्तवमा युनिभर्सिटी यो एउटै मात्र हो। यसद्वारा नै सबै मुक्ति-जीवनमुक्तिमा जान्छन् अर्थात् शान्ति र सुखलाई प्राप्त गर्छन्। युनिभर्स त यो भयो नि, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- नडराऊ। यो त बुझाउने कुरा हो। यस्तो पनि हुन्छ इमर्जेन्सीको समयमा कसैले कसैको कुरा सुन्दैनन्। प्रजाको प्रजामाथि राज्य चल्छ। अरु कुनै धर्ममा सुरुवातै राजाई चल्दैन। उनीहरू त धर्म स्थापना गर्न आउँछन्। फेरि जब लाखौं हुन्छन् तब राजाई गर्न सक्छन्। यहाँ त बाबाले राजाई स्थापना गरिरहनु भएको छ- युनिभर्सको लागि। यो पनि बुझाउने कुरा हो। दैवी राजधानी यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा स्थापना गरिहेका छौं। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- कृष्ण, नारायण, राम आदिका काला चित्र पनि हातमा लिएर सम्झाऊ- कृष्णलाई श्याम-सुन्दर किन भनिन्छ? सुन्दर थिए फेरि श्याम कसरी बन्छन्? भारत नै स्वर्ग थियो, अहिले नर्क बनेको छ। नर्क अर्थात् कालो, स्वर्ग अर्थात् गोरो। राम राज्यलाई दिन, रावण राज्यलाई रात भनिन्छ। त्यसैले तिमीले सम्झाउन सक्छौ- देवताहरूलाई कालो किन बनाइएको हो? बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- तिमी छौ अहिले पुरुषोत्तम संगमयुगमा। उनीहरू छैनन्, तिमी त यहाँ बसेका छौ नि। यहाँ तिमी छौ नै संगमयुगमा, पुरुषोत्तम बन्ने पुरुषार्थ गरिहेका छौ। विकारी पतित मनुष्यहरूसँग तिम्रो कुनै सम्बन्ध नै छैन। हो, अहिले कर्मातीत अवस्था भएको छैन त्यसैले कर्म सम्बन्धहरूसँग पनि दिल लाग्छ। कर्मातीत बन्नको लागि चाहिन्छ यादको यात्रा। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- तिमी आत्मा हौ, तिम्रो परमात्मा बाबासँग कति प्यार हुनुपर्छ। ओहो! बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। त्यो उमंग कसैमा छैन। मायाले घरी-घरी देह-अभिमानमा ल्याइदिन्छ। सम्झन्छौ पनि, शिवबाबाले हामी आत्माहरूसँग कुरा गरिरहनु भएको छ, त्यसैले त्यो आकर्षण, त्यो खुसी हुनु पर्छ नि। जुन सियोमा अलिकति पनि खिया हुँदैन, त्यसलाई चुम्बकको अगाडि राख्यौ भने तुरुन्तै तान्छ। थोरै पनि खिया छ भने तान्दैन। आकर्षण हुँदैन। जहाँ हुँदैन फेरि त्यतातिर तान्छ। बच्चाहरूमा आकर्षण तब हुन्छ जब यादको यात्रा हुन्छन्। खिया छ भने तान्न सक्दैन। हरेकले बुझ्न सक्छन्- मेरो सियो सम्पूर्ण पवित्र भयो भने आकर्षण पनि हुन्छ। आकर्षण हुँदैन किनकि खिया लागेको छ। तिमी धेरै यादमा रह्यौ भने विकर्म भस्म हुन्छ। फेरि यदि कोही पाप गर्यो भने त्यो सयगुणा दण्ड हुन्छ। खिया लाग्छ, याद गर्न सक्दैनौ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। याद गर्न बिर्सिनाले खिया लाग्छ। त्यसपछि त्यो आकर्षण, प्यार रहँदैन। खिया उत्रियो भने प्यार हुन्छ, खुसी पनि रहन्छ। अनुहार हर्षित हुन्छ। तिमीलाई भविष्यमा यस्तो बन्नु छ। सर्भिस नगर्नेले फेरि पुरानो सडको कुरा गरिरहन्छन्। बाबासँग बुद्धियोग नै तोडिदिन्छन्। जे जति चमक थियो, त्यो पनि हराउँछ। बाबासँग अलिकति पनि लभ हुँदैन। लभ उनीहरूको हुन्छ जसले राम्रोसँग बाबालाई याद गर्छन्। बाबालाई पनि उनीहरूसँग आकर्षण हुन्छ। यो बच्चाको सर्भिस पनि राम्रो गर्छ र योगमा पनि रहन्छ। त्यसैले बाबाको प्यार उनमा हुन्छ। आफूमाथि ध्यान दिनु छ- मबाट कुनै पाप त भएन? यदि याद गर्दैनौ भने खिया कसरी उत्रिन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- चोट राख्यौ भने मैला उत्रिन्छ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ भने मैला निस्कनुपर्छ। उत्रिन्छ पनि, फेरि चढ्छ पनि। सयगुणा दण्ड पर्छ। बाबालाई याद गर्दैनन् भने केही न केही पाप गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मैला नउत्रिएसम्म तिमी मेरो पासमा आउन सक्दैनौ। नत्र फेरि सजाय खानु पर्नेछ। सजाय पनि मिल्छ, पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। बाँकी बाबाबाट वर्सा के मिल्यो? यस्तो कर्म गर्नु हुँदैन जसबाट अझै मैला चढोस्। पहिला त आफ्नो मैला उतार्ने ख्याल राख। ख्याल गर्दैनन् भने फेरि बाबाले बुझ्नुहुन्छ- यिनको तकदिरमा छैन। योग्यता हुनुपर्छ। राम्रो चरित्र हुनुपर्छ। लक्ष्मी-नारायणको चरित्र त गायन गरिएको छ। यस समयका मनुष्यले उनीहरूको अगाडि आफ्नो चरित्रको वर्णन गर्छन्। शिवबाबालाई चिनेका छैनन्, सदगति गर्ने त उहाँ हुनुहुन्छ, तर संन्यासीहरूको पासमा जान्छन्। तर सर्वका सदगति दाता हुनुहुन्छ नै एक। बाबाले नै स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ फेरि त तल नै उत्रिनु पर्छ। बाबा सिवाय कसैले पावन बनाउन सक्दैन। मनुष्य खाल्डोभित्र गएर बस्छन्, यस भन्दा राम्रो गंगामा गएर बसे सफा त हुने थिए किनकि पतित-पावनी गंगा भन्छन् नि। मनुष्यले शान्ति चाहन्छन्, त्यो त जब घर जान्छौ अनि पार्ट पुरा हुन्छ। हामी आत्माहरूको घर हो नै निवारणधाम। यहाँ शान्ति कहाँबाट आउँछ? तपस्या गर्छन्, त्यो पनि कर्म गर्छन् नि, एकछिन शान्तिमा बस्छन्। शिवबाबालाई त चिनेका छैनन्। त्यो सबै हो भक्ति मार्ग, पुरुषोत्तम संगमयुग एउटै हो, जतिबेला बाबा आउनु हुन्छ। आत्मा स्वच्छ बनेर मुक्ति-जीवनमुक्तिमा जान्छ। जसले मेहनत गर्छन् उनीहरूले राज्य गर्छन्, बाँकी जसले मेहनत गर्दैनन् उनीहरूले सजाय खान्छन्। सुरुमा साक्षात्कार गराएको थिएँ, सजायको। फेरि अन्त्यमा पनि साक्षात्कार हुन्छ। देख्छन्- हामी श्रीमतमा चल्यौं त्यसैले यो हालत भएको हो। तिमी बच्चाहरू कल्याणकारी बन्नुपर्छ। बाबा र रचनाको परिचय दिनुपर्छ। जस्तै सियोलाई मट्टितेलमा राख्नाले मैला उत्रिन्छ, त्यसैगरी बाबाको यादमा रहनाले

आत्माको मैला उत्रिन्छ। नत्र बाबामा त्यो आकर्षण, त्यो लभ हुँदैन। लभ सारा मित्र-सम्बन्धी आदिमा जान्छ। मित्र-सम्बन्धीहरूको पासमा गएर रहन्छन्। कहाँ त्यो मैला लागेको सङ्ग र कहाँ यो सङ्ग। मैला लागेको चीजको सङ्गतमा उनलाई पनि मैला चढ्छ। मैला उतार्नको लागि नै बाबा आउनु हुन्छ। यादबाट नै पावन बन्छौं। आधाकल्पदेखि धेरै जोडले मैला चढेको छ। अब बाबा चुम्बकले भन्नुहुन्छ—मलाई याद गर। बुद्धिको योग जति मसँग हुन्छ त्यति मैला उत्रिन्छ। नयाँ दुनियाँ त बन्नु नै छ। सत्ययुगमा पहिला धेरै सानो वृक्ष हुन्छ—देवी-देवताहरूको, फेरि वृद्धि हुँदै जान्छ। यहाँ नै तिम्रो पासमा आएर पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। माथिबाट कोही आउँदैनन्। जस्तै अरु धर्मका माथिबाट आउँछन्। यहाँ तिम्रो राजधानी तयार भइरहेको छ। सारा कुरा पढाइमा आधारित छ। बाबाको श्रीमतमा चलेनौं, बुद्धियोग बाहिर गइरहन्छ भने पनि मैला लाग्छ। यहाँ आउँदा सबै हिसाब-किताब चुक्ता गरेर, जीवन छँदै सबैथोक समाप्त गरेर आउँछन्। संन्यासीहरूले पनि संन्यास गर्छन् तर कति समयसम्म सबै याद आइरहन्छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ—अहिले हामीलाई सत्यको सङ्गत मिल्छ। हामी आफ्नो बाबाकै यादमा रहन्छौं। मित्र-सम्बन्धी आदिलाई चिनेका त छौं नि। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै, कर्म गर्दै बाबालाई याद गर्छौं। पवित्र बन्नु छ, अरूलाई पनि सिकाउनु छ। फेरि तकदिर छ भने चलन थाल्छन्। ब्राह्मण कुलको नै हुँदैन भने देवता कुलमा कसरी आउँछ? धेरै सहज प्वाइन्टहरू दिइन्छ, ताकि तत्काल कसैको बुद्धिमा बस्न सकोस्। विनाश काले विपरीत बुद्धि, चित्र पनि क्लियर छ। अहिले त्यो राज्य त छैन। दैवी राज्य थियो, जसलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो। अहिले त पचायती राज्य छ, सम्झाउँदा कुनै फरक पर्दैन। तर मैला निस्किसकेको छ भने अरूलाई तीर लाग्न सक्छ। पहिला मैला निकाल्ने कोसिस गर्नुपर्छ। आफ्नो चरित्र हेर्नु पर्छ—रात-दिन मैले के गर्छु? किचनमा पनि भोजन बनाउँदा, रोटी पकाउँदा जति हुन सक्छ यादमा रहने गर, घुम्न जान्छौं भने पनि यादमा। बाबाले सबैको अवस्थालाई त जान्नुहुन्छ नि। परचिन्तन गर्छौं भने फेरि मैला अझै चढ्छ। परचिन्तनको कुनै कुरा नसुन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) जसरी बाबाले टिचरको रूपमा पढाएर सबैलाई दया गर्नुहुन्छ, त्यस्तै आफूले आफैँलाई र अरूलाई पनि दया गर्नु छ। पढाइ र श्रीमतमा पूरा ध्यान दिनु छ, आफ्नो चरित्र सुधार्नु छ।

२) आपसमा कुनै पनि पुराना सडेका परचिन्तनका कुरा गरेर बाबासँग बुद्धियोग तोड्नु हुँदैन। कुनै पनि पाप कर्म गर्नु हुँदैन, यादमा रहेर मैला उतार्नु छ।

वरदानः— सर्व शक्तिहरूलाई आज्ञा अनुसार आफ्नो सहयोगी बनाउने प्रकृतिजित भव सबैभन्दा ठूलो दासी प्रकृति हो। जो बच्चाहरूले प्रकृतिजित बन्ने वरदान प्राप्त गर्छन् उनीहरूको आज्ञा अनुसार सर्वशक्तिहरू र प्रकृतिरूपी दासीले कार्य गर्छ अर्थात् समयमा सहयोग दिन्छ। तर यदि प्रकृतिजित बन्नुको सट्टा आलस्यको निद्रामा वा अल्पकालीन प्राप्तिको नशामा वा व्यर्थ संकल्पको नाचमा मुस्त भएर आफ्नो समय गुमायौं भने शक्तिहरूले आज्ञा अनुसार कार्य गर्न सक्दैनन्, त्यसैले जाँच गर—पहिला मुख्य संकल्प शक्ति, निर्णय शक्ति र संस्कारको शक्ति तीनै आज्ञा अनुसार चलेका छन्?

स्लोगनः— बापदादाको गुण गाइरह्यौं भने स्वयं पनि गुणमूर्त बन्छौं।